

[Munch-Petersen.]

der har de mest reaktionære Bestemmelser med Hensyn til Valgret, og at Følgen af disse reaktionære Bestemmelser er, at ca. 40 pCt. af den voksne Befolkning over 18 Aar er berøvet Valgretten ved de almindelige kommunale Valg her i Landet. Vi stillede derfor Ændringsforslag om, at Valgretten skulde kunne udøves af samtlige Mænd og Kvinder over 18 Aar, som var tilmeldt den paagældende Kommune senest den 1. Marts i det Aar, da Valget skulde finde Sted. Dette Forslag afvistes med samtlige Partiers Stemmer imod vore. Derefter stillede vi et subsidært Forslag, som vi naturligvis ogsaa stadig er Tilhængere af, dersom vort principale Forslag afvises. Det lød kort og godt:

„Ved de i Marts stedfindende Valg kommer Bestemmelsen i nærværende Lovs § 1, sidste Stykke, om Skatteydelsen til Kommunerne ikke til Anvendelse.“

Det er en kort og klar Formulering, som ikke er til at tage fejl af, i Mod sætning til den uklare Formulering, som foreligger her fra de tre ærede Medlemmers Side.

Men det er jo ikke blot en uklar Formulering, der her gives, men det er samtidig et forkert Krav, der stilles, idet Kravet her kun stilles med Hensyn til en Del af Skatterne, nemlig Ejendomsskatterne, og kun stilles for det sidste Skatteaars Vedkommende. Vi er Tilhængere af, at Skattebetaling overhovedet ikke skal være nogen Betingelse for at udøve Valgret. Efter de gældende Bestemmelser skal man jo have betalt Skat fra 1. April 1933 til 30. September 1934 for at kunne udøve Valgretten ved det kommende Valg til Amtsraadene, altsaa i mere end det sidste Skatteaar. Det er altsaa kun en Del af denne Periode, man vil undtage, og det er kun en Del af Skatterne, nemlig Ejendomsskatterne, man vil undtage, medens man stadig vil lade dem, der ikke har betalt de andre Skatter, være berøvet deres Valgret.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich havde ikke hørt noget Krav blive fremsat, og Problemet om, hvorvidt Skattebetaling skal være afgørende for Udøvelsen af Valgret, var ganske nyt for Det konservative Folkeparti; men det ærede Medlem mente, at man kunde jo tage en Realitetsbehandling af Forslaget, hvis der var Tid til det. Dette Krav har imidlertid været fremme adskillige Gange før. Vort Parti har fremsat dette Krav for to Aar siden, da Loven om de kommunale Valg var til Behandling her i Tinget. Dengang stemte samtlige Partier imod vort principale Ændringsforslag, og samtlige Par-

tier, undtagen Retsforbundet, stemte imod vort subsidiære Forslag; ogsaa de tre ærede Medlemmer, som har fremsat dette Lovforslag, stemte dengang imod, at man skulde se bort fra Skattebestemmelserne ved det forestaaende kommunale Valg. Jeg antager, at det stadig er de ærede Medlemmers Opfattelse, at det ensidigt kun skal være Ejendomsskatterne, og at det ensidigt kun skal være Landbrugerne, som skal fritages for denne Bestemmelse i den kommunale Valglov, og at de ærede Medlemmer stadig ønsker, at samtlige andre Befolkningsslag skal rammes af disse meningsløse indskrænkende Bestemmelser.

Vort Parti agter ved anden Behandling at stille Ændringsforslag gaaende ud paa, at hverken Betaling af Ejendomsskatterne eller af Skatter overhovedet skal være Betingelse for at udøve Valgretten ved det forestaaende Amtsraadsvalg.

Thomsen: Efter min Mening er det, som Forholdene har udviklet sig, fuldkommen urimeligt, at Vælgerne for at bevare deres Valgret skal have betalt ikke alene de personlige Skatter, men ogsaa Ejendomsskatten. Landbruget har nu som Gennemsnit af de sidste ti Aar været en stor Underskudsforretning, og naar Skatterne i mange Tilfælde overhovedet ikke indgaar som forudsat, da skyldes det ganske givet ikke daarlige Vilje, men svigtende, automatisk aftagende Evne til at betale.

Den Formuenedgang, der ad statistisk Vej er konstateret i Landbruget, siger bedre end mange Ord, hvor haabløse Tilstandene er blevet. I Femaaret 1929—30 er Formuenedgangen opgjort til i alt 1½ Milliard, men for Landbruget alene var Nedgangen 1¾ Milliard. Med andre Ord, Landbruget har ikke alene baaret hele Formuenedgangen, men desforuden betalt ca. ¼ Milliard til Landets øvrige Formueejere. Hvad Købeevnen angaar, er Forholdet det, at Landbruget har mistet 33 pCt. af sin Købeevne, medens den øvrige Befolkning taget som Helhed trods Beklagelser over Priser o. s. v. har faaet sin Købeevne forøget med ca. 10 pCt. Da ogsaa mange i Byerne naturligvis har faaet ringere Købeevne, maa der altsaa være en Del og sandsynligvis en stor Del, der har haft Fordel af andres Ulykke, et Forhold, som det er og bliver Lovgivningsmagtens Opgave at raade Bod paa. Fri Konkurrence og fri Prisdannelse er en Saga, og politisk Magt er næsten ene afgørende med Hensyn til Indkomstfordelingen.

Tendensen, som jeg her har forklaret, kan ikke bortforklares. Man skulde ærligt